

Arrest

nr. 220 994 van 10 mei 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. LECOMPTE loco advocaat S. MICHOLT en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 24 juli 2017 en heeft zich vluchteling verklaard op 2 augustus 2017.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 22 juni 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS), waar verzoeker werd gehoord op 22 augustus 2018.

1.3. Op 28 september 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing (hierna: commissaris-generaal) tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd diezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn te Saida, Libanon, op 7 maart 1989. U bent van Palestijnse origine, bent Arabier en soennitisch moslim. U bent geregistreerd bij UNRWA, en bent ongehuwd.

Van 1989 tot 1992 woonde u bij uw familie in het vluchtelingenkamp Ain El Helwe. Omwille van de betrokkenheid van enkele van uw ooms langs vaderszijde bij radicale islampartijen, besloot uw vader het huis in Ain El Helwe te verkopen en verhuisden jullie naar een huurwoning in het vluchtelingenkamp Al Burj Ash-Shamali waar u sindsdien verbleef. U ging tot het zevende middelbaar naar school en volgde vervolgens een kappersopleiding. U werkte sinds 2006 tot maart 2017 in een kapperszaak. Omwille van het weinige loon dat u ontving, vertrok u daar. U werkte ook af en toe als citroenplukker, net zoals uw vader. Sinds 1994 werd uw moeder ernstig ziek. Ze wordt op heden nog steeds behandeld hiervoor.

Rond februari, maart 2017 werd u benaderd door leden van Jund Al Sham, een islamitische groepering die actief is in Libanon. Ze vroegen u mee naar de moskee te gaan. U weigerde dit. Later kwamen ze opnieuw langs en vroegen ze u om Unifil te observeren in ruil voor geld, ook dit weigerde u. Op 24 of 25 april 2017 werd u ontvoerd door gemaskerde mannen. Tijdens uw opsluiting kwam u telefonisch in contact met uw neef langs vaderszijde, Jammal Rmayinged, de verantwoordelijke (functie amir) van Jund Al Sham. Hij legde u opnieuw de opdracht op om Unifil te observeren en bedreigde u ermee, indien u dit niet zou doen, u gedood zou worden. Uiteindelijk stemde u ermee in, zodat u vrijgelaten zou worden. Toen u werd vrijgelaten dook u onder bij uw zus te Mashouk. Toen u bij uw zus verbleef, hoorde u van uw vader dat ze op zoek naar u waren. U kreeg van uw vader een kopie dat in 2000 exemplaren in het kamp werd verstuurd, waarop vermeld stond dat u gezocht werd. Het volkscomité en de veiligheidsdiensten bij wie u bescherming had gevraagd, konden niets voor u doen.

Op 7 juli 2017 verliet u Libanon via de luchthaven van Beirout. U vloog via Spanje, waar u werd tegengehouden aan de grens. Nadat u vrijgelaten werd, kwam u vervolgens via Frankrijk naar België. Op 24 of 25 juli 2017 kwam u aan in België en op 2 augustus 2017 diende u uw verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw originele identiteitskaart, uw originele UNRWA kaart, een origineel uittreksel van het individueel register, een originele geboorteakte van uw vader, een kopie van uw kappersdiploma, een kopie van het document dat in het kamp verspreid werd, een brief van het volkscomité, een brief van de veiligheidstroepen en de envelop waarin de meeste van deze documenten werden verstuurd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het

mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg, zo kreeg u scholing en elementaire medische hulp (CGVS, p.3, 9). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Vooreerst vindt het CGVS het bezwaarlijk dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet gesproken heeft over uw neef langs vaderszijde, de persoon die u met de dood heeft bedreigd (Vragenlijst CGVS punt 3 vraag 5, CGVS p.3). Het hoeft niet te verwonderen dat het niet vermelden van deze persoon de geloofwaardigheid van uw problemen ondermijnt, daar deze persoon de kern van uw problemen raakt. U hiermee geconfronteerd zegt u "Ik vreesde dat ik hier gearresteerd zou worden, dat jullie zouden denken dat ik ook tot die mensen behoor." (CGVS p.12). Het CGVS kan van u, als verzoeker om internationale bescherming, verwachten dat u bij aanvang alle elementen aangeeft waarop u uw vrees staft. De persoon die u vreest ligt aan de oorzaak van uw verzoek om internationale bescherming, het is dan niet meer dan logisch dat u deze persoon dan ook benoemt wanneer u gevraagd werd bij de DVZ uw problemen uiteen te zetten.

U gevraagd naar de reden om dewelke u specifiek benaderd werd door Jund Al Sham, verwijst u naar de familiale banden tussen u en uw neef langs vaderszijde (CGVS p.11). U geeft aan dat jullie uit het zelfde vlees en bloed gemaakt zijn, en dat u daarom de opdracht kreeg om Unifil te observeren (CGVS p.11). Deze door u aangereikte reden kan totaal niet overtuigen, zo maakte u aan de leden van Jund Al Sham verschillende keren duidelijk dat u de strikte islamitische regels niet volgde waaraan zij zich hielden en u het totaal niet zag zitten om de bewegingen van Unifil te bespioneren (CGVS p.10). Evenmin ging u op hun aanbod in toen er u geld hiervoor werd aangeboden (CGVS p.10). Gezien uw levensloop en deze door u geschilderde gang van zaken is het totaal ongeloofwaardig dat men u zou hebben willen dwingen een dergelijke opdracht uit te voeren daar een dergelijke opdracht pas kan slagen wanneer deze met voldoende discretie en volle overtuiging wordt uitgevoerd en men er toch niet op zou kunnen vertrouwen dat een persoon die onder dwang hiertoe zou worden gedwongen betrouwbare informatie zou aanbrengen. Bovendien kan er toch van uitgegaan worden dat deze neef over voldoende betrouwbare aanhangers zou beschikken die een dergelijke gevoelige opdracht tot een goed einde zouden brengen.

Daarnaast vindt het CGVS het weinig logisch in het kader van uw beweerde vrees dat er zich na uw ontvoering geen andere incidenten meer voordeden tot uw vertrek in juli 2017 (CGVS p.11). U geeft aan dat uw neef langs vaderszijde een hoge en belangrijke verantwoordelijke is van Jund Al Sham en andere islamitische groeperingen in Libanon (CGVS p.7, 12). Wanneer hij het effectief op u gemunt zou hebben en dusdanig ver ging om u te laten ontvoeren, kan er verwacht worden dat het gezien zijn positie weinig moeite gekost zou hebben om u te vinden en u te treffen, al was het via uw familie, te meer daar u aangeeft dat er 2000 exemplaren werden verspreid van het document waarin beschreven stond dat de organisatie naar u op zoek was (CGVS p.9). Hierbij dient aangestipt te worden dat u aangeeft dat uw vader enkele keren werd aangesproken en beweert u dat er gewapende mensen voor zijn huis stonden (CGVS p.11, 12). Toch dient vermeld te worden dat u bij de DVZ niets heeft verteld over deze 'benaderingen' ten opzichte van uw vader (Vragenlijst CGVS punt 3 vraag 5). U hiermee geconfronteerd, antwoordt u dat u tijdens het eerste onderhoud bondig moest zijn, een antwoord waarmee het CGVS geen genoegen kan nemen daar dit tevens de kern van uw problemen raakt en belangrijk is om uw vrees correct te kunnen inschatten. Ook deze vaststelling ondermijnt dan ook mede de geloofwaardigheid van de door u afgelegde verklaringen.

Ook volgende tegenstrijdigheden ondermijnen de door u beweerde vrees. Zo geeft u bij de DVZ aan dat u ontvoerd werd door de Islamitische organisatie Jund Al Sham op 24 of 25 mei 2017 (Vragenlijst CGVS punt 3 vraag 1), terwijl u bij het CGVS aangeeft dat deze ontvoering in de maand april plaatsvond (CGVS p.9). In dit verband legt u ook tegenstrijdige verklaringen af bij het CGVS over sinds wanneer u bij uw zus verbleef. Zo verklaart u eerst dat u er sinds 24 of 25 mei 2017 verbleef (CGVS p.4), om vervolgens dan weer aan te geven dat u sinds 27, 28 of 29 april 2017 bij uw zus verbleef (CGVS p. 9, 11). Het hoeft niet te verwonderen dat ook deze tegenstrijdigheden bijdragen tot een weinig geloofwaardig karakter van uw problemen. Daar deze problemen zich recentelijk (in 2017) voordeden wordt van u verwacht een samenhangend en duidelijk relaas weer te geven. Bovendien dient aangestipt te worden dat u bij de DVZ, wanneer u naar uw persoonsgegevens werd gevraagd, heeft verklaard dat u van uw geboorte tot 7 juli 2017 in het vluchtelingenkamp Al Burj Ash-Shamali verbleef en spreekt u niet over het verblijf bij uw zus (Verklaringen DVZ p.4), bovendien benoemde u het verblijf bij uw zus ook niet spontaan toen u gevraagd werd bij het CGVS een chronologisch overzicht te geven van uw verblijfplaatsen (CGVS p.3,4). Ook mede door dit wordt er weinig geloof gehecht aan de door u beweerde problemen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat u bij het CGVS spreekt over de banden van familieleden van uw vader met islamitische organisaties (CGVS p.5). U geeft aan dat u sinds kleins af aan geen contact meer met hen had, alsook uw vader niet meer (CGVS p.6). U verklaart dat u door hen nooit werd benaderd omwille van hun religieuze en extremistische gedachtengoed (CGVS p.6,11). Op basis van deze verklaringen neemt het CGVS dan ook dan dat er geen vrees uitgaat naar deze personen. Dit wordt verder versterkt door enerzijds het feit dat u bij DVZ de banden van de familieleden van uw vader met islamitische organisaties niet aanhaalde (Vragenlijst CGVS). Anderzijds blijkt dat u bij de DVZ met geen woord gerept heeft over uw verleden in het vluchtelingenkamp Ain El Helwe (Verklaringen DVZ p.4).

Volledigheidshalve dienen de door u neergelegde documenten in het licht van de door u beweerde problemen besproken te worden. Het document van Jund Al Sham waarin staat dat u gezocht werd en de documenten van het Volkscomité en de veiligheidstroepen kunnen gezien bovenstaande argumentatie de appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Deze documenten kunnen bovendien door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt en dergelijke stukken hebben daarenboven enkel waarde ter staving van een coherent relaas, wat in uw hoofde niet het geval blijkt te zijn.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten tonen enkel uw identiteit en herkomst aan, elementen die niet in twijfel worden getrokken.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun

reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Al Burj Ash-Shamali erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

In casu blijkt dat u school heeft gelopen tot het zevende middelbaar en dat u vervolgens een opleiding tot herenkapper heeft gevolgd (CGVS p.7). Voorts blijkt dat u werkervaring heeft opgedaan in Libanon, met name uw ervaring als herenkapper (van 2006 tot maart 2017) en als seizoensarbeider (in 2008-2009, 2013 en 2016; CGVS p.7). Bijgevolg kan worden aangenomen dat u over een degelijke scholing beschikt, alsook over werkervaring en connecties, om in Libanon opnieuw aan werk te geraken.

Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat de situatie van uw familie behoorlijk is. Zo blijkt dat uw vader toegang heeft tot werk (CGVS p.4), en blijkt er een welwillendheid van uw broer die in Duitsland verblijft om uw familie financieel te steunen. Ook geeft u aan dat uw zus, die in Libanon bij haar man verblijft, hulp biedt in de vorm van voedsel (CGVS p.5). De familiale hulpvaardigheid naar u toe blijkt tevens ook uit de financiële hulp die u kreeg van uw oom om het land te verlaten (CGVS p.8). Ook buiten het kamp heeft u stabiele contacten. Zo verblijft uw zus buiten het kamp (CGVS p. 5) en geeft u aan dat enkele van uw tantes langs moederszijde ook buiten het kamp verblijven (CGVS p.7). Het feit dat u op geregelde tijdstippen contact heeft met uw familieleden (CGVS p.7) wijst op een familiale relatie die zowel u als uw familieleden trachten te onderhouden (CGVS p. 7). De situatie van uw familie is dus behoorlijk. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat u momenteel in Libanon nog steeds over een familiaal netwerk beschikt waarop u bij terugkeer, al dan niet tijdelijk, kan steunen.

Verder dient vermeld te worden dat u de medische toestand van uw moeder heeft aangekaart (CGVS p.4,5). Uit uw verklaringen blijkt dat uw moeder reeds meer dan 24 jaar geleden werd gediagnosticeerd en heeft uw familie zich klaarblijkelijk gedurende deze tijd financieel kunnen rechthouden (CGVS p.5). Daarnaast spreekt u er ook over dat uw familie hulp ontving van bepaalde organisaties zoals UNWRA, Fatah en Al Nadj (CGVS p.5). Ook hieruit blijkt wederom dat uw familie kan steunen op verschillende bronnen.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een menonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een verzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie Update- dd. 7 augustus 2018) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlamentsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit.

Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/ JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekwamen voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië.

Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebelligroepen raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebelligroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden.

en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

In Ayn al-Hilwah vonden van november 2016 tot november 2017 gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamistische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens de eerste helft van 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamistische groeperingen en verlieten verschillende leden van de groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. In deze periode vielen in Ayn al-Hilwah vijf doden en een vijftiental gewonden. De nieuw gevormde Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) *juncto* artikel 1 D van het Vluchtelingenverdrag (Genève 1951), van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

Verzoeker verwijst naar artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag en naar het arrest van het Hof van Justitie in de zaak *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal* (C-364/11) om aan te tonen

wanneer bijstand door UNRWA beschouwd kan worden als zijnde opgehouden te bestaan. Hij benadrukt dat UNHCR waarschuwt voor een restrictieve interpretatie van artikel 1D en betoogt dat, hoewel het CGVS in de bestreden beslissing een correcte definitie hanteert, waarbinnen personen die onder het mandaat van een VN-organisatie vallen kunnen worden uitgesloten, ze in haar appreciatie voorbij gaat aan de concrete zaken eigen aan het dossier. Verzoeker verduidelijkt dat hij wel degelijk geen andere keuze had dan Libanon te ontvluchten. Hij licht toe dat hij enerzijds Libanon diende te verlaten omwille van zijn gerechtvaardigde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 A van de vluchtelingenconventie (artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet) ten aanzien van Jund Al Sham. Verzoeker wenst hieromtrent te benadrukken dat van hem eigenlijk niet verwacht kan worden dat hij een vrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aantoont. Immers, zodra hij aantoont dat hij buiten zijn wil om Libanon diende te ontvluchten, dient hij van rechtswege als vluchteling te worden erkend. Verzoeker vond naar eigen zeggen geen afdoende bescherming voor zijn vervolgingsvrees in het kamp in Libanon. *A fortiori* dient hem het statuut van vluchteling te worden toegekend nu hij vervolging in de zin van artikel 1A van de vluchtelingenconventie aantoont.

Verzoeker herhaalt dat hij in Libanon benaderd werd door Jund Al Sham omwille van familiale banden; zijn neef langs vaderszijde zou een belangrijke verantwoordelijke van deze groepering zijn. Bovendien, zo stelt verzoeker, is een meerderheid van de familie van verzoeker deel van deze geradicaliseerde groepering. Verzoeker volhardt dat hij in april 2017 door Jund Al Sham werd ontvoerd en dat hij werd gedwongen Unifil te observeren. Verzoeker verwijst naar zijn verklaringen zoals afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud. Hij voert aan dat *“Ondanks het feit dat verzoeker niet gerekruteerd werd, staat dit niet in de weg dat Jund Al Sham **represailles onderneemt** tegenover iemand die te veel informatie heeft. De ontvoering had dus weldegelijk een duidelijk motief.”* Hij vervolgt dat hij na deze ontvoering naar zijn zus vluchtte, waar hij onderdook. Hij stelt dat enkel zijn ouders wisten waar hij verbleef en hij hierdoor gespaard bleef van andere incidenten tot hij vertrok in juli 2017. Verzoeker is de mening toegedaan dat verweerder in de bestreden beslissing zwaar uit de bocht gaat waar hij dit ongeloofwaardig acht. Verzoeker licht als volgt toe: *“Zonder zich op enige objectieve informatie te baseren, **stelt verweerder zich hier in de plaats van het besluitproces van de neef van verzoeker en de groepering Jund Al Sham, wat uiteraard niet kan.** Bovendien werd er tijdens het persoonlijk onderhoud **niet gevraagd naar de omstandigheden** waarin verzoeker onderdook bij zijn zus. Het komt niet toe aan verweerder om op grond van gemaakte keuzes door de neef van verzoeker het verhaal van verzoeker af te doen als ongeloofwaardig.”* Verzoeker citeert in dit verband uit UNHCR *“Beyond Proof, credibility assessment in EU Asylum Systems”*.

Voorts kaart verzoeker aan dat hij bij aanvang van het persoonlijk onderhoud meteen aangaf dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet de mogelijkheid gehad heeft om te vertellen dat zijn neef diegene was die hem bedreigde. Aangezien het vaststaat dat het interview bij DVZ bijzonder bondig dient te zijn, zo vervolgt verzoeker, kan het niet als bezwaarlijk aangenomen worden dat dit niet door hem gemeld werd. Verzoeker benadrukt wel degelijk een intern coherent verhaal gebracht te hebben en dat hij dit bovendien ondersteund heeft met documenten. Verzoeker vraagt hem het voordeel van de twijfel toe te kennen overeenkomstig artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker geeft verder aan dat hij de hulp van Libanon niet kan inroepen en wijst erop dat hij met betrekking hiertoe een brief van het volkscomité en een brief van de veiligheidstroepen heeft neergelegd.

Verzoeker besluit uit het voorgaande dat hij geen effectieve bescherming door UNRWA genoot. Hij stelt *“Hierdoor kan verzoeker dan ook niet uitgesloten worden van het vluchtelingenstatuut, dit statuut dient dan ook van rechtswege te worden vastgesteld. Op zijn minst had verweerder een andere appreciatie moeten maken met betrekking tot de verenigbaarheid van een uitwijzingsmaatregel met artikel 48/3 Vw. Volgens verzoeker dient de onverwijderbaarheid eveneens onmiddellijk te leiden tot de onmogelijkheid van uitsluiting van de vluchtelingenstatus en vaststelling vluchtelingenstatus. De vluchtelingenstatus dient van rechtswege te worden toegekend.”*

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1 D van het Vluchtelingenverdrag (Genève 1951), van de materiële motiveringsplicht en van het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoeker verwijst naar twee arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die luidens hem aantonen dat er niet altijd voldoende bescherming wordt geboden in UNRWA-gebieden. Deze beslissingen, waarin een vluchtelingenstatuut wordt toegekend ondanks een UNRWA-statuuut, moet, aldus verzoeker, in zijn geval ook toegepast worden. Hij benadrukt in dit verband zijn kwetsbaarheid en zijn gegronde vrees op vervolging. Hij licht toe dat het vast staat dat een groot deel van zijn familie lid is

van de islamitische groepering Jund Al Sham. Het feit dat verzoeker reeds door deze groepering ontvoerd is, toont volgens hem duidelijk aan dat hij als extra kwetsbaar persoon moet gezien worden, die onmogelijk hulp van UNRWA of lokale autoriteiten kan genieten.

Voorts hekelt verzoeker dat verweerder, wat betreft de socio-economische situatie van Palestijnse vluchtelingen, zich baseert op een rapport van 2015 en bijgevolg niet recent genoeg om de beslissing op te steunen. Daarnaast wijst verzoeker erop dat de Trump administratie in 2018 besloot hun financiële steun aan UNRWA op te schorten. Hij specificeert dat aangezien de Verenigde Staten in 2017 nog de grootste geldschieter van de organisatie was, met een steun van maar liefst 364 miljoen US Dollars, deze beslissing vanzelfsprekend een gigantische impact zal hebben op de steun van UNRWA.

Tevens benadrukt verzoeker de algemene veiligheidssituatie in Libanon. Hij geeft aan dat de situatie in Libanon nog steeds erg onstabiel is sinds het uitbreken van de Syrische burgeroorlog in 2011. In Libanon zijn er nog steeds clashes tussen milities. In het licht van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker moet ook het conflict met Jund Al Sham benadrukt worden. Gezien zijn vrees voor vervolging tegenover deze groepering, is er duidelijk sprake van persoonlijke omstandigheden die een terugkeer naar Libanon uiterst gevaarlijk kunnen maken voor hem. Daarenboven, zo stelt verzoeker, worden Palestijnse vluchtelingen in Libanon al sinds jaar en dag slecht behandeld, waardoor het zo goed als onmogelijk voor hen is om hun rechten af te dwingen; discriminatie ten aanzien van deze bevolking is de standaardbehandeling. Verzoeker werpt op dat de situatie van Palestijnen in Libanon erbarmelijk is en dit sinds tientallen jaren. Deze situatie is na het uitbreken van de Syrische burgeroorlog evenwel nog verslechterd, aangezien Libanon nu ook overspoeld wordt door Syrische vluchtelingen. De nationale voorzieningen van Libanon zijn zwaar overbelast, en Libanon beschikt dan ook niet over de voorzieningen en infrastructuur om aan al de vluchtelingen adequate hulp te bieden. Tot op vandaag is Libanon het land met het hoogst aantal vluchtelingen *per capita*. Verzoeker duidt voorts aan dat in de Libanese detentiecentra geregeld mensenrechtenschendingen worden begaan.

Verzoeker besluit uit het voorgaande dat hij geen effectieve bescherming door UNRWA genoot. Hij stelt *“Hierdoor kan verzoeker dan ook niet uitgesloten worden van het vluchtelingenstatuut, dit statuut dient dan ook van rechtswege te worden vastgesteld. Op zijn minst had verweerder een andere appreciatie moeten maken met betrekking tot de verenigbaarheid van een uitwijzingsmaatregel met artikel 48/3 Vw. Volgens verzoeker dient de onverwijderbaarheid eveneens onmiddellijk te leiden tot de onmogelijkheid van uitsluiting van de vluchtelingenstatus en vaststelling vluchtelingenstatus. De vluchtelingenstatus dient van rechtswege te worden vastgesteld.”*

2.1.2. Aan het verzoekschrift worden de volgende stavingsstukken gevoegd: het document *“Note on UNHCR’s Interpretation of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(1)(a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection”* van UNHCR van mei 2013 (stuk 3); notities van het persoonlijk onderhoud op 22 augustus 2018 (stuk 4); een uittreksel uit *“Beyond Proof, credibility assessment in EU Asylum Systems”* van UNHCR van mei 2013 (stuk 5); het artikel *“US confirms end to funding for UN Palestinian refugees”* van The Guardian van 31 augustus 2018 (stuk 6); het artikel *“Wishing away Palestinian refugees: End of US’ UNRWA aid explained”* van Al Jazeera van 2 september 2018 (stuk 7); het rapport *“Lebanon”* van de United States Congressional Research Service van 9 november 2017 (stuk 8); het *“World Report 2018 Lebanon events of 2017”* van Human Rights Watch (stuk 9); het artikel *“In Lebanese camp for Palestinian refugees, fears after aid cut,”* van Reuters van 30 januari 2018 (stuk 10); het rapport *“Immigration Detention in Lebanon: Deprivation of Liberty at the Frontiers of Global Conflict,”* van Global Detention Project van 22 februari 2018 (stuk 11).

2.2. Op 15 januari 2019 laat verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgend nieuw element gewaar geworden: de COI Focus *“Palestinian Territories – Lebanon. UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 23 november 2018 (update).

Op 22 januari 2019 laat verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen gewaar geworden: twee persberichten van UNRWA: *“Belgium contributes an additional EUR 4 million to keep UNRWA school open in 2018”* van 12 september 2018 en *“Government of Austria contributes EUR 1 million to support UNRWA health services in the oPt”* van 10 augustus 2018, en het artikel *“Cash-starved UNRWA struggling to help Palestinian refugees”* van The Irish Times van 4 januari 2019. Verzoeker legt hiervan eenzelfde exemplaar neer ter terechtzitting.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat verzoeker de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het middel mist in de aangegeven mate aldus juridische grondslag.

2.4. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.5. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

2.6. Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.7. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.8. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *Ei Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.9. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *Ei Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61).

Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk

was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, § 81).

2.10. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81).

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68). Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vastgesteld dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn om doorheen zijn verklaringen aan te tonen dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.11. De commissaris-generaal kan worden bijgetreden waar wordt overwogen dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet gesproken heeft over zijn neef langs vaderszijde, de persoon die hem met de dood heeft bedreigd.

Het verweer dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken bijzonder bondig dient te zijn, biedt hiertoe geen verschoning. Deze neef raakt immers de kern van verzoekers vluchtrelaas. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij of zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op elke asielzoeker de verplichting rust om zijn/haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150 135). Verzoeker werd er bovendien op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk op gewezen dat *“bij het invullen van de vragenlijst (...) van u (als verzoeker om internationale bescherming verwacht”* wordt dat verzoeker *“nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom”* hij *“bij (...) terugkeer problemen vreest of riskeert”* en *“in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft”* (vragenlijst DVZ, p. 1). Van verzoeker kon en mocht dan ook in alle redelijkheid worden verwacht op de Dienst Vreemdelingenzaken melding te maken van alle elementen waarop hij zijn vrees staat. Bovendien had verzoeker bij confrontatie van deze ommissie verklaard dat hij dit niet verteld heeft omdat hij vreesde hier gearresteerd te worden omdat de asielinstanties zouden denken dat hij ook tot die mensen behoort (adm. doss., stuk , notities persoonlijk onderhoud 22 augustus 2018, p. 12). Dat verzoeker bewust deze informatie zou hebben achtergehouden, acht de Raad niet ernstig. De behandeling van een verzoek om internationale bescherming geschiedt in vertrouwen en “vrees” kan geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste/onvolledige informatie omtrent het asielrelaas te debiteren. Verzoeker heeft immers zelf beslist om zich tot de Belgische asieldiensten te wenden om internationale bescherming te verkrijgen. De persoon die verzoeker vreest, te weten zijn neef langs vaderszijde, ligt aan de oorzaak van zijn verzoek om internationale bescherming. Er kan van verzoeker dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat hij deze persoon ook benoemt wanneer hem gevraagd werd bij de Dienst Vreemdelingenzaken zijn problemen uiteen te zetten.

Tevens is het totaal ongeloofwaardig dat men verzoeker omwille van zijn familiale banden tussen hem en zijn neef, zou hebben willen dwingen Unifil te observeren, terwijl verzoeker aan de leden van Jund Al Sham verschillende keren duidelijk heeft aangegeven dat hij de strikte islamitische regels niet volgde waaraan zij zich hielden en hij het totaal niet zag zitten om de bewegingen van Unifil te bespioneren (*ibid.*, p. 10). De commissaris-generaal merkt terecht op dat een dergelijke opdracht immers pas kan slagen wanneer deze met voldoende discretie en volle overtuiging wordt uitgevoerd en men er toch niet op zou kunnen vertrouwen dat een persoon die onder dwang hiertoe zou worden gedwongen betrouwbare informatie aan te brengen. Bovendien kan er van uitgegaan worden dat deze neef over voldoende betrouwbare aanhangers zou beschikken die een dergelijke gevoelige opdracht tot een goed einde zouden brengen. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift lijkt aan te geven dat hij ontvoerd werd omdat hij te veel informatie had, komt hij niet verder dan loutere post-factum verklaringen. Verzoeker gaf tijdens zijn persoonlijk onderhoud immers duidelijk aan ontvoerd te zijn om hem te dwingen Unifil te bespioneren, niet als represailles omdat hij teveel informatie zou hebben (*ibid.*, p. 10).

De Raad treedt verweerder voorts bij waar deze stelt dat het weinig logisch is dat er zich na verzoekers ontvoering geen andere incidenten meer voordeden tot zijn vertrek in juli 2017 en motiveert als volgt: *“U geeft aan dat uw neef langs vaderszijde een hoge en belangrijke verantwoordelijke is van Jund Al Sham en andere islamitische groeperingen in Libanon (CGVS p.7, 12). Wanneer hij het effectief op u gemunt zou hebben en dusdanig ver ging om u te laten ontvoeren, kan er verwacht worden dat het gezien zijn positie weinig moeite gekost zou hebben om u te vinden en u te treffen, al was het via uw familie, te*

meer daar u aangeeft dat er 2000 exemplaren werden verspreid van het document waarin beschreven stond dat de organisatie naar u op zoek was (CGVS p.9).” Met het verweer dat verweerder zich hier in de plaats stelt van het besluitproces van zijn neef en de groepering Jund Al Sham, komt hij niet verder dan loutere kritiek en weerlegt noch ontkracht hiermee voorgaande vaststellingen. Gezien verzoeker bedreigd werd met de dood indien hij niet met Jund Al Sham ging meewerken en Unifil zou observeren (ibid., p. 10), acht de Raad het geheel ongeloofwaardig dat Jund Al Sham geen represailles zou genomen hebben tegen verzoeker of zijn familie toen duidelijk werd dat verzoeker verzaakte aan zijn belofte mee te werken, te meer daar verzoeker aangeeft dat er 2000 exemplaren werden verspreid van het document waarin beschreven stond dat de organisatie naar verzoeker op zoek was (CGVS p.9). Dat verzoeker onderdook bij zijn zus, neemt niet het risico voor zijn familie niet weg en biedt nog steeds geen verklaring hoe het komt dat zijn familie vrij bleef van bedreigingen door Jund Al Sham. Verzoeker gaat overigens volledig voorbij aan waar in de bestreden beslissing het volgende wordt gemotiveerd: “Hierbij dient aangestipt te worden dat u aangeeft dat uw vader enkele keren werd aangesproken en beweert u dat er gewapende mensen voor zijn huis stonden (CGVS p.11, 12). Toch dient vermeld te worden dat u bij de DVZ niets heeft verteld over deze ‘benaderingen’ ten opzichte van uw vader (Vragenlijst CGVS punt 3 vraag 5). U hiermee geconfronteerd, antwoordt u dat u tijdens het eerste onderhoud bondig moest zijn, een antwoord waarmee het CGVS geen genoegen kan nemen daar dit tevens de kern van uw problemen raakt en belangrijk is om uw vrees correct te kunnen inschatten. Ook deze vaststelling ondermijnt dan ook mede de geloofwaardigheid van de door u afgelegde verklaringen.”

Dient te worden opgemerkt dat verzoeker het volgende in de bestreden beslissing opgenomen motief volledig ongemoeid laat:

“Ook volgende tegenstrijdigheden ondermijnen de door u beweerde vrees. Zo geeft u bij de DVZ aan dat u ontvoerd werd door de Islamitische organisatie Jund Al Sham op 24 of 25 mei 2017 (Vragenlijst CGVS punt 3 vraag 1), terwijl u bij het CGVS aangeeft dat deze ontvoering in de maand april plaatsvond (CGVS p.9). In dit verband legt u ook tegenstrijdige verklaringen af bij het CGVS over sinds wanneer u bij uw zus verbleef. Zo verklaart u eerst dat u er sinds 24 of 25 mei 2017 verbleef (CGVS p.4), om vervolgens dan weer aan te geven dat u sinds 27, 28 of 29 april 2017 bij uw zus verbleef (CGVS p. 9, 11). Het hoeft niet te verwonderen dat ook deze tegenstrijdigheden bijdragen tot een weinig geloofwaardig karakter van uw problemen. Daar deze problemen zich recentelijk (in 2017) voordeden wordt van u verwacht een samenhangend en duidelijk relaas weer te geven. Bovendien dient aangestipt te worden dat u bij de DVZ, wanneer u naar uw persoonsgegevens werd gevraagd, heeft verklaard dat u van uw geboorte tot 7 juli 2017 in het vluchtelingenkamp Al Burj Ash-Shamali verbleef en spreekt u niet over het verblijf bij uw zus (Verklaringen DVZ p.4), bovendien benoemde u het verblijf bij uw zus ook niet spontaan toen u gevraagd werd bij het CGVS een chronologisch overzicht te geven van uw verblijfplaatsen (CGVS p.3,4). Ook mede door dit wordt er weinig geloof gehecht aan de door u beweerde problemen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat u bij het CGVS spreekt over de banden van familieleden van uw vader met islamitische organisaties (CGVS p.5). U geeft aan dat u sinds kleins af aan geen contact meer met hen had, alsook uw vader niet meer (CGVS p.6). U verklaart dat u door hen nooit werd benaderd omwille van hun religieuze en extremistische gedachtengoed (CGVS p.6,11). Op basis van deze verklaringen neemt het CGVS dan ook dan dat er geen vrees uitgaat naar deze personen. Dit wordt verder versterkt door enerzijds het feit dat u bij DVZ de banden van de familieleden van uw vader met islamitische organisaties niet aanhaalde (Vragenlijst CGVS). Anderzijds blijkt dat u bij de DVZ met geen woord gerept heeft over uw verleden in het vluchtelingenkamp Ain El Helwe (Verklaringen DVZ p.4).”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Voor het overige komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter herhalen van en volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermog zijn geloofwaardigheid te herstellen, noch een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aannemelijk te maken.

Het geheel van de motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde problemen die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De door verzoeker voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kan ombuigen. De commissaris-generaal stelt dienaangaande terecht als volgt: *“Het document van Jund Al Sham waarin staat dat u gezocht werd en de documenten van het Volkscomité en de veiligheidstroepen kunnen gezien bovenstaande argumentatie de appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Deze documenten kunnen bovendien door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt en dergelijke stukken hebben daarenboven enkel waarde ter staving van een coherent relaas, wat in uw hoofde niet het geval blijkt te zijn. (...) De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten tonen enkel uw identiteit en herkomst aan, elementen die niet in twijfel worden getrokken.”*

2.12. Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus *“Libanon: UNRWA assistance tot Palestine refugees in Lebanon”* van 20 januari 2017, COI Focus *“Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen”* van 12 juni 2015 en het rapport *“Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon”* van American University of Beirut en UNRWA) dat UNRWA nog steeds bijstand levert in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, ‘emergency cash’ voor voedsel en huur, materiële bijstand. Verder blijkt uit de COI Focus *“UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 23 november 2018, dewelke per aanvullende nota werd overgemaakt aan de Raad, dat UNRWA, ingevolge de beslissing van de Verenigde Staten om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, met ernstige budgettaire tekorten kampt. Echter, uit de beschikbare informatie blijkt niet dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht er niet meer kan vervullen. Immers, blijkt uit de neergelegde COI Focus dat op een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA 122 miljoen dollar werd toegezegd voor UNRWA. Door de financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de Verenigde Staten keek UNRWA voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Voormelde toezegging, samen met bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben zoals ook blijkt uit de informatie bijgebracht door verzoeker bij aanvullende nota, goed voor een bijkomende 425 miljoen dollar, hebben ervoor gezorgd dat UNRWA’s deficit gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Op 19 november 2018 prees de commissaris-generaal van UNRWA de creativiteit waarmee het agentschap en de internationale gemeenschap de grootste financiële malaise ooit aangepakt heeft. UNRWA ondernam in 2018 specifiek in Libanon additionele noodmaatregelen om tijdelijk de voorzieningen te ondersteunen op het vlak van gezondheid, scholing, sociale zekerheid en verbeteringen aan de kampen. UNRWA heeft in Libanon 27 klinieken die meer dan 160.000 mensen behandelen. Met donaties van Japan werden in maart 2018 renovaties opgestart in het Ayn al-Hilwah kamp om de buurten herop te bouwen die het hardst getroffen werden door het geweld in de periode april tot augustus 2017. In het kader van het renovatieproject zouden 900 huizen heropgebouwd kunnen worden zodat getroffen families die zich verplicht zagen te vluchten door de slechte woonomstandigheden kunnen terugkeren naar hun huizen. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Met de loutere stelling dat UNRWA niet langer in staat is de nodige bijstand en bescherming te bieden en de verwijzing in dit verband naar de budgettaire tekorten van UNRWA, en in het bijzonder naar de beslissing van de Verenigde Staten om hun bijdrage aan UNRWA stop te zetten, toont verzoeker geenszins aan dat UNRWA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren of dat de UNRWA-bijstand in zijn hoofde overeenkomstig de tweede zinsnede van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie “om welke reden ook is opgehouden te bestaan”. Nergens uit de in het verzoekschrift en aanvullende nota aangehaalde informatie blijkt dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen. Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt overigens dat hij tot de zogenaamde *special hardship cases* behoort of dat hij beroep diende te doen op *Emergency Program* (zie ook verder). Bijgevolg kan verzoeker evenmin stellen dat het voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Waar verzoeker voorts informatie aanhaalt waaruit blijkt dat de gevolgen van het Syrische gewapend conflict en toestroom van Syrische vluchtelingen een impact hebben op de situatie in Libanon, dient te

worden opgemerkt dat dit gegeven op zich niet betwist wordt door de commissaris-generaal, noch door de Raad. Het louter verwijzen naar de algemene situatie in de vluchtelingenkampen in Libanon en naar het feit dat de influx van Syrische vluchtelingen een impact heeft op het leven in Libanon is echter niet voldoende om aan te tonen dat verzoeker zijn vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil en waardoor hij verhinderd werd de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit dient *in concreto* aangetoond te worden (HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 64-65). Met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder, naar de socio-economische omstandigheden waarin veel Palestijnse vluchtelingen in Libanon leven en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon slaagt verzoeker er evenwel niet in concreet aannemelijk te maken dat hij zich in Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie bevond/bevind.

De Raad treedt bovendien de commissaris-generaal bij waar deze in de bestreden beslissing benadrukt dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Al Burj Ash-Shamali erbarmelijk kunnen zijn, doch niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in preciaire omstandigheden leeft, hetgeen ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht aangehaald als volgt:

“In casu blijkt dat u school heeft gelopen tot het zevende middelbaar en dat u vervolgens een opleiding tot herenkapper heeft gevolgd (CGVS p.7). Voorts blijkt dat u werkervaring heeft opgedaan in Libanon, met name uw ervaring als herenkapper (van 2006 tot maart 2017) en als seizoensarbeider (in 2008-2009, 2013 en 2016; CGVS p.7). Bijgevolg kan worden aangenomen dat u over een degelijke scholing beschikt, alsook over werkervaring en connecties, om in Libanon opnieuw aan werk te geraken.

Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat de situatie van uw familie behoorlijk is. Zo blijkt dat uw vader toegang heeft tot werk (CGVS p.4), en blijkt er een welwillendheid van uw broer die in Duitsland verblijft om uw familie financieel te steunen. Ook geeft u aan dat uw zus, die in Libanon bij haar man verblijft, hulp biedt in de vorm van voedsel (CGVS p.5). De familiale hulpvaardigheid naar u toe blijkt tevens ook uit de financiële hulp die u kreeg van uw oom om het land te verlaten (CGVS p.8). Ook buiten het kamp heeft u stabiele contacten. Zo verblijft uw zus buiten het kamp (CGVS p. 5) en geeft u aan dat enkele van uw tantes langs moederszijde ook buiten het kamp verblijven (CGVS p.7). Het feit dat u op geregelde tijdstippen contact heeft met uw familieleden (CGVS p.7) wijst op een familiale relatie die zowel u als uw familieleden trachten te onderhouden (CGVS p. 7). De situatie van uw familie is dus behoorlijk. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat u momenteel in Libanon nog steeds over een familiaal netwerk beschikt waarop u bij terugkeer, al dan niet tijdelijk, kan steunen.

Verder dient vermeld te worden dat u de medische toestand van uw moeder heeft aangekaart (CGVS p.4,5). Uit uw verklaringen blijkt dat uw moeder reeds meer dan 24 jaar geleden werd gediagnosticeerd en heeft uw familie zich klaarblijkelijk gedurende deze tijd financieel kunnen rechtehouden (CGVS p.5). Daarnaast spreekt u er ook over dat uw familie hulp ontving van bepaalde organisaties zoals UNWRA, Fatah en Al Nadj (CGVS p.5). Ook hieruit blijkt wederom dat uw familie kan steunen op verschillende bronnen.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijk en vernederende behandeling’ loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.”

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de commissaris-generaal dan ook op goede gronden dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan

die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. Verzoeker brengt met de loutere verwijzing naar algemene informatie evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp Al Burj Ash-Shamali van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen in geval van terugkeer naar het kamp waar hij verbleef.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM, slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een "minimum level of severity" bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). Verzoekers moeten derhalve zelf concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen en zij kunnen hierbij niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder maar zij dienen concreet aannemelijk te maken dat zij bij een terugkeer naar hun land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3 EVRM lopen, alwaar zij in gebreke blijven.

Daarnaast benadrukt de Raad nog dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt, noch een situatie is die gelijk kan gesteld worden met "een situatie van ernstige onveiligheid" waarbij het "de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is". Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden of tot een situatie van ernstige onveiligheid te besluiten moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoeker maakte doorheen zijn verklaringen geen gewag van dergelijke ingrijpende problemen en hij maakt met de algemene beschouwingen in het verzoekschrift dan ook niet aannemelijk dat er in zijn hoofde sprake is van discriminatie die zijn leven in zijn land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk maakt.

De Raad erkent dat de situatie van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon zorgwekkend is doch oordeelt dat het loutere feit Palestijns vluchteling te zijn in Libanon en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van algemene rechten op zich onvoldoende is om te besluiten dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een situatie van ernstige onveiligheid of een reëel risico op het lijden van ernstige schade dient te worden aangenomen. De verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift, waaruit blijkt dat Palestijnen in Libanon op grote schaal worden gediscrimineerd, volstaat bijgevolg niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat hij zich bevindt in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstig schade bestaat. Ieder verzoek om internationale bescherming moet op individuele basis en op eigen merites worden onderzocht. Verzoeker dient dan ook *in concreto* aan te tonen dat er in zijn hoofde sprake is van ernstige discriminatie vanwege de Libanese autoriteiten of van een voortdurende en systematische schending van zijn fundamentele mensenrechten waardoor het leven in zijn land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk wordt, alwaar hij in gebreke blijft. Verzoeker brengt ook in het voorliggend verzoekschrift en de aanvullende nota geen concrete op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Gelet op de vastgestelde ongelofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

De door verzoeker aangehaalde arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreffen individuele gevallen en hebben geen precedentwaarde. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden.

2.13. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon "*Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*" van 14 juni 2017, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhindert. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen (PRL). Geregistreeerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen aldus nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 14 juni 2017 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties en lokale ngo's. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document. Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreeerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is en verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA, hetgeen in het verzoekschrift ook niet wordt betwist.

2.14. Voorts blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus "*Libanon. Veiligheidssituatie*" van 7 augustus 2018, toegevoegd aan het administratief dossier) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vinden er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt

beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië. Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebellengroepen raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten. In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In Ayn al-Hilwah vonden van november 2016 tot november 2017 gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens de eerste helft van 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van de groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. In deze periode vielen in Ayn al-Hilwah vijf doden en een vijftiental gewonden. De nieuw gevormde Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen hebben geleid tot toenemend sektarisch geweld, dient na grondige analyse van de beschikbare informatie te worden besloten dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.15. In de mate verzoeker nog betoogt dat het Commissariaat-generaal in het advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet een andere appreciatie had moeten maken, en hij zich aldus richt tegen het in de bestreden beslissing opgenomen advies, dient te worden benadrukt dat artikel 55/2, tweede lid de commissaris-generaal, wanneer hij uitsluit van de vluchtelingenstatus, oplegt een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4. Het advies van de commissaris-generaal gaat slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Dit advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet zodat het advies geen aanvechtbare rechtshandeling vormt (RvS, arrest nr. 234.824 van 24 mei 2016).

2.16. Het proportionaliteitsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel is in onderhavige procedure niet aan de orde. Het komt immers de commissaris-generaal in zijn declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een

afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze zeer specifieke declaratieve bevoegdheid.

2.17. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoeker conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat verzoeker voorts niet aantoont dat de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M.-C. GOETHALS